

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci

žalobce: **J. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017, č. j. KUKHK-1302/DS/2017/Kj,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 4. 10. 2016, č. j.: ODP/89556-2016/cm 36665-2015/cm/15, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo i jen „silniční zákon“), když jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky, v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Stalo se tak dne 9. 8. 2015 ve 21:55 hodin, na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, na silnici č. II/300, směr centrum, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, kdy řidič vpředu uvedeného vozidla, jehož totožnost není správním orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0010, mu totiž byla naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši + 3 km/h, byla naměřena skutečná rychlost jízdy 76 km/h. Nezjištěný řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

2. Za tento správní delikt (podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“) byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 2.500,-Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním uvedeného protiprávního jednání ve výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného žalovaného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež mu předcházelo, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. V prvním z nich namítl porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, když výzva k uhrazení pokuty neobsahovala dostatečně určitý popis skutku, neboť z ní nebylo možno dovodit, kde přesně k údajnému překročení rychlosti došlo. Podle žalobce totiž předmětná pozemní komunikace obcí prochází v úseku delším než 1,3 km, přičemž část tohoto úseku neprochází zastavěným územím obce.
5. Druhý ze žalobních bodů obsahoval námitku, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť ačkoli mu žalobce sdělil, kdo jeho vozidlo v okamžiku změření řídil (pan N.), správní orgán s touto osobou nezačal řízení o přestupku. Namíтал v ní nezáměr správního orgánu o zjištění pachatele, chybnou písemnou komunikaci s ním, když mu správní orgán mylně doručoval, jako by měl v místě svého zaměstnavatele poštovní schránku, což ale není obvyklé. Ačkoliv mu bylo zřejmě známo, že pan N. si na žalobcem uvedené adrese nepřebírá poštu, přesto jeho kroky spočívaly v podstatě pouze v tom, že jmenovaného na této adrese kontaktoval, což bylo předem odsouzeno k neúspěchu.
6. Správní orgán tak měl postupovat buď dle § 37 odst. 3 správního řádu nebo označenému řidiči ustanovit opatrovníka pro doručování nebo mu měl doručovat veřejnou vyhláškou. Případně měl požádat o součinnost vietnamské státní orgány. Žalobce se také ohradil

proti závěrům správního orgánu, že jmenovaný se na území České republiky nezdržoval. Pokud správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (četnost označování dané osoby jako řidiče vozidel různých provozovatelů vozidel), měly žalobci dát možnost se s těmito podklady seznámit.

7. K tomu žalobce dodal, že pan N. je zaměstnancem jeho zástupce, který provozuje službu *drink and drive*, a to jako řidič, takže v rámci výkonu pracovní činnosti řídí spoustu vozidel různých provozovatelů. Četnost jeho označování za řidiče proto vyplývá z povahy jeho zaměstnání. Pokud se pak nepodařilo doručovat panu N. na jeho adresu, měl být ještě učiněn dotaz, zda není ve vazbě nebo ve výkonu trestu u Vězeňské služby ČR, případně zda není jako žadatel o azyl ve středisku Správy uprchlických zařízení ministerstva vnitra.
8. Dalším pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“, vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz. Žalobce rovněž namítl, že ze snímků není zřejmé, kde byly pořízeny.
9. Ve čtvrtém bodu žaloby žalobce konstatoval, že v téměř ve čtvrtině úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento zřejmě neplatil, protože tento úsek mezi dopravními značkami IS 12a a IS 12b neprochází zastavěným územím obce. Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování územním plánem, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obce. Svoje tvrzení podpořil mapovým podkladem daného úseku. Žalobci rovněž není jasné, proč správní orgán odečetl od naměřené rychlosti odchylku 3 km/h, z jakého podkladu takový postup vyplývá. Má rovněž za to, že skutek není dostatečně konkretizován.
10. V návaznosti na to správním orgánům vytkl, že pokud v celé délce tohoto úseku není stanoven rychlostní limit 50 km/h, nebylo prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil. Výrok rozhodnutí proto považoval z toho důvodu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Navíc mu nebylo srozumitelně vysvětleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít, tedy kde začínal a kde končil měřený úsek. Nebylo mu tedy umožněno namítnout, že v úseku, kde došlo k měření, rychlostí limit neplatil.
11. V pátém žalobním bodu žalobce namítl vady výroku spočívající v tom, že přibližně ve čtvrtině úseku, kde mělo dojít ke správnímu deliktu, je nezastavěné území (resp. nebylo prokázáno, že se jedná o zastavěné území), a proto zde neplatí (resp. žalobce má za to, že neplatí) rychlostní limit 50 km/h podle § 18 odst. 4 silničního zákona. Podle výroku rozhodnutí ale došlo k protiprávnímu jednání v úseku mezi výše jmenovanými značkami, jelikož je však v podstatné části tohoto úseku neplatí údajně porušený rychlostní limit (podle žalobce), když se neprokázalo, že se v celé délce jedná o zastavěné území, je podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné ve svém výroku pro

nesrozumitelnost. V souvislosti s tím žalobce namítal, že mu nebylo srozumitelně sděleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít (kde začínal a kde končil měřený úsek), a nebylo mu tedy umožněno ani namítat např. to, že v úseku, kde došlo ke změření, neplatí rychlostní limit dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Výrok rozhodnutí považuje žalobce za neurčitý, neboť místo přestupku je podle něho definováno jako úsek delší jak 1,3 km. Namítá rovněž, že místo přestupku je popsáno jako úsek, který neexistuje, neboť ve směru do centra obce Dvůr Králové nad Labem není v místní části Lipnice na pozemní komunikaci II/300 značka č. IS 12b umístěna.

12. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Navíc od spáchání údajného správního deliktu do vydání napadeného rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, např. novela zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. nebo novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Správní orgány proto měly přezkoumatelně odůvodnit, proč je novější právní úprava pro žalobce příznivější, což se nestalo.
13. V sedmém bodu žaloby žalobce namítal, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem tvůrčí myšlenkové činnosti, ale toliko výsledkem mechanického vyplnění šablony. V osmém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný rozhodl v rozporu se svojí rozhodovací praxí, když potvrdil postup správního orgánu, který rozhodoval též na základě podkladů, které neprovedl jako důkaz při ústním jednání nebo alespoň v rámci dokazování mimo ústní jednání. V této souvislosti zmiňoval zejména již vpředu zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, ze kterého správní orgán zjišťoval, co je automat, dále souhlas Policie ČR s měřením rychlosti v předmětném úseku, ověřovací list atd. Žalobci je přitom známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při ústním jednání nebo při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. V dané věci však rozhodl žalovaný v rozporu se svojí dosavadní praxí. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí.
14. V deváté námitce další námitce žalobce namítal, že ho správní orgán zkrátil na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu totiž, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to v předem určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jediné osobně.
15. V desátém žalobním bodu žalobce namítal, že nebylo provedeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který

nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

16. Žalobcem byla dále namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz jedenáctý žalobní bod) když tvrdil, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
17. Ve dvanácté žalobní námitce žalobce namítá nezákonnost a vadnost změřených rychlostí motorového vozidla, přičemž ta v sobě zahrnuje celou řadu různých tvrzení souvisejících s úsekovým měřením, a to i těch, na které bylo krajským soudem zodpovězeno již vpředu. Žalobce rozporuje splnění povinnosti uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, zákonnost tzv. úsekového měření rychlosti, znovu namítá nekonkrétní určení místa spáchání přestupku, zpochybňuje dodržení § 79a zákona o silničním provozu, protože není jasné, jaký subjekt měřil rychlost vozidla, zákonnost plošného a hromadného fotografování vozidel v obci, správnost označení měřeného úseku, správnost měření rychlosti (tedy zda probíhalo v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení) či řádnou údržbu měřicího zařízení coby předpoklad správnosti měření. Dále namítá, že platný právní řád nezná skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy a končí tím, že osoba, která jménem Policie ČR určila obecní policii místo měření, nebyla k tomuto řádně pověřena a to rozkazem, pokynem nebo organizačním řádem příslušné součásti Policie ČR.
18. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 5. 2017. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, a to s odkazem, že se v něm věci podrobně zabýval. Poté shrnul průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí. Konstatoval, že dospěl k závěru, že správní delikt provozovatele vozidla byl zcela jednoznačně prokázán, když přestupek spáchaný vozidlem provozovatele byl zjištěn a zadokumentován.
20. Zdůraznil, že SMLOUVA O NÁJMU ZAŘÍZENÍ O POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB č. GE1/ZE130021/S 023, byla schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013. Končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů. Nastavení tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu.
21. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Technicky ani není možné, aby soukromoprávní subjekt jakkoliv do chodu měřicího zařízení zasahoval. Záznamy o

provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie (<http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/DokumentyNajemniSmlouva>).

22. Každé měřicí zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost je každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřicí zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro výkon veřejné správy.
23. Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii (dostupné na <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/DokumentyLipnice>). Požadované dokumenty týkající se měření jsou dostupné na uvedených internetových stránkách.
24. V žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

25. K jednání soudu dne 14. 5. se účastníci nedostavili. Obě strany se však řádně omluvily, přičemž nenavrhovali odročení jednání. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti (viz § 49odst. 3 s.ř.s.).
26. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby včetně obrazové přílohy obsahující snímek mapového podkladu úseku měření, obsah napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
27. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
 - návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
 - příslušné části webových stránek města Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkovo Hradiště.

28. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- čl. 15 – vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016,
 - čl. 16 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016,
 - čl. 17 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-15,
 - čl. 18 - 19- vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti.
29. Po poradě senátu bez přerušení jednání pak bylo rozhodnuto, že nebudou provedeny žalobcem navržené důkazy:
- územním plánem obce Dvůr Králové nad Labem,
 - čtením zpráv z regionálních novin o měření rychlosti v obci Dvůr Králové nad Labem – Lipnice,
 - svědeckou výpovědí starosty města Dvůr Králové nad Labem k otázce vlastnictví, nájmu a obsluhy měřicího zařízení a k otázce fotografování motorových vozidel v obci,
 - protokoly o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer,
 - sbírkou rozkazů a organizačním řádem příslušné policejní složky.
30. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

31. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

32. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 9. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 9. 8. 2015 v 21:55:48 hodin na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, na silnici II/300, směr centrum, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči motorového vozidla registrační značky automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0010, naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 76 km/h. Tím neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
33. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 3. 11. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ:

03724026) v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha. K další výzvě správního orgánu uvedený zmocněnec žalobce doplnil, že se jmenovaný narodil, trvalým pobytem je v, doručovací adresa. Správní orgán I. stupně dne 1. 12. 2015 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 31. 5. 2016 19. 7. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu trvalého pobytu označeného řidiče ve Vietnamu, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Poté byl vložen do správního spisu přípis Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016. V něm bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí a jako cizinec v minulosti nepobýval na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádal. Správní orgán založil do správního spisu i přípis Ministerstva vnitra České republiky ze dne 18. 1. 2016 s potvrzením těchto informací a doplněním, že osoba neprochází ani Cizineckým informačním systémem. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 18. 7. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

34. Následně byl žalobce oznámením ze dne 18. 7. 2016 vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 5. 9. 2016, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nejpozději do 12. 9. 2016. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 18. 7. 2016.
35. Dne 4. 10. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami mimo jednání, o čemž sepsal protokol. Z úředního záznamu ze dne 12. 10. 2016 vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
36. Dne 5. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 4. 10. 2016, č. j.: ODP/89556-2016/cm 36665-2015/cm/15, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal pouze to, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jehož se chtěl zúčastnit a že mělo být vedeno řízení o přestupku, když osoba, jež měla přestupek spáchat, byla správnímu orgánu známa. Na výzvu k doplnění tohoto odvolání žalobce reagoval jen tím, že upřesnil označení odvoláním napadeného prvoinstančního správního rozhodnutí. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

37. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobivé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobivé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich

schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

39. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
40. Krajský soud k tomu poté předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
41. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Porušení § 125h silničního zákona

42. V první žalobní námitce bylo žalobcem namítáno porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, zřejmě jeho odstavce čtvrtého, podle něhož „*Výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*“
43. Správní orgán ve výzvě § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu specifikoval předmětný skutek tak, že dne 9. 8. 2015 v 21:55 hod., na pozemní komunikaci v obci (tedy v úseku v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“) Dvůr Králové nad Labem, Lipnici, silnice II/300, směr centrum, okr. Trutnov, blíže neustanovený řidič motorového vozidla registrační značky překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez

obsluhy mu byla naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 76 km/h.

44. Z uvedené specifikace přestupkového jednání je dle krajského soudu zcela zřejmé, kde k němu došlo a v čem spočívalo.
45. Pokud snad měl v tomto směru nějaké nejasnosti žalobce, nic mu nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a mohly být odstraněny. Z postupu žalobce je ale zřejmé, že žádné takové pochybnosti v tu dobu neměl, protože prostřednictvím svého zmocněnce na výzvu zareagoval zcela zřetelným sdělením, kdo jeho vozidlo v tu dobu a na tom místě řídil a kdo se tedy přestupkového jednání dopustil. Specifikaci daného přestupkového jednání tak v tu dobu považoval za zcela nespornou.
46. Pokud tedy dnes namítá, že tomu tak nebylo a že nevěděl, jaký postup má zvolit, je nutno takovou námitku považovat za ryze účelovou, v rozporu s tehdejším jednáním žalobce.

2. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

47. Žalobce tvrdil, že správní orgán neučinil všechny potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Ohledně jeho argumentace odkazuje krajský soud v podrobnostech na obsah podané žaloby.
48. Po jejím projednání dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele

vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

49. Žalobci byla zaslána bezvadná výzva dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha, trvale bytem. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na žalobcem uvedenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, adresát je na této adrese neznámý, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Vracená zásilka je součástí správního spisu. Následně se žalovaný pokoušel obelstet označenou osobu na místě jejího trvalého pobytu ve Vietnamu, ovšem se stejným výsledkem. Tato vrácená zásilka je rovněž součástí správního spisu.
50. Krajský soud konstatuje, že pokud provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud proto neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení.
51. Navíc třeba dodat, že rovněž krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních u něj vedených, viz např. sp. zn. 30 A 146/2016 nebo 30 A 20/2017.
52. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikttní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Nebylo jeho povinností žádat za dané situace o součinnost vietnamské státní orgány, jak požadoval žalobce v žalobě. Podle krajského soudu tak učinil správní orgán potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

53. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní.
54. Ostatně ani v žalobě v tomto směru žalobce nic neuvedl, kromě obecných proklamací. A nestalo se tak ani při jednání soudu. Žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřel. A to ani takové důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení, že pan L. H. N. byl zaměstnancem jeho zmocněnce. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.
55. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
56. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. H. N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.
57. Krajský soud ještě dodává, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně informován o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinil tak. Těžko tedy dnes může

správnímu orgánu vytýkat, že ho s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobce bez odezvy.

3. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

58. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70142-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-597-188/Čj-2014-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
59. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
60. To, že v daném případě použité rychloměry typu SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky bez obsluhy, pak dokládají již zmíněné dokumenty, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014 a ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno např., že: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.*“
61. Námitka ohledně automatu se v žalobách, v nichž vystupují jako zástupci žalobců - pojišťovny Motoristické vzájemné pojišťovny, Družstva advokáti Mgr. Jaroslav Topol a Mgr. Václav Voříšek, pravidelně opakuje a jmenování na ni dostávají v rozsudcích zdejšího krajského soudu odpovědi s tím, že se o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy jedná. Příkladem lze uvést věci sp. zn. 30A 141/2016, 30A 146/2016 či 30A 175/2016, ale je možno je již počítat na desítky. O tom, že se v daném případě jedná o automatizovaný technický prostředek, používaný bez obsluhy nikdo nepochybuje, s výjimkou právě vpředu zmíněných zástupců toho kterého žalobce. V dané věci pak jde o námitku, která byla opět uplatněna až v žalobě.
62. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě uvedených důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně

Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.

63. Krajský soud předně neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy) používán ze strany správních orgánů interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
64. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
65. *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
66. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. a zmiňovaný Certifikát o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
67. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
68. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
69. Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 nebylo součástí správního spisu, když správním orgánům zúčastněným na řízení je dostatečně známo z úřední činnosti a žalobce ve směru k němu v řízení žádnou námitku či připomínku nevznosl. On totiž v

řízení před správním orgánem neuplatňoval žádné námitky, když s nimi účelově vyčkával až na okamžik podání správní žaloby. Krom toho lze dodat, že vzhledem k četnosti námitky, týkající se uvedeného Stanoviska a uplatňované shodně v jiných případech jiných pachatelů správních deliktů, nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že zmocněnci žalobce bylo ve správním řízení citované Stanovisko dostatečně známo. Pokud by o ně měl skutečný zájem samotný žalobce, respektive jeho zástupce, mohl se zúčastnit jednání krajského soudu, což neučinil.

4. Rychlostní limit

70. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IS 12a a č. IS 12b. Žalobce tvrdil (a svoje tvrzení podpořil mapovým podkladem Lipnice), že dopravní značky č. IS 12a - „Obec“ a č. IS 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, resp. že téměř polovina úseku mezi těmito dopravními značkami patrně prochází mimo takto vymezené zastavěné území. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím (např. územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
71. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačena jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
72. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 9. 8. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, k němuž došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více jak 20 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti

v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

73. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona není v tuto chvíli na místě. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem dotčené obce.
74. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. II/300 (viz výše) v obci Dvůr Králové nad Labem mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70142-15 a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
75. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé jejich délce platil rychlostní limit 50 km/h, není ani v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Mapový podklad, který přiložil k žalobě, takovým důkazem není, neboť žalobcovo tvrzení nikterak neprokazuje. Je v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
76. V bodu 36 žaloby žalobce poukazuje též na to, že *„provedené měření nemůže být podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel určitou rychlostí v celém úseku mezi značkami č. IS 12a a IS 12b v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, neboť měření bylo zřejmě provedeno jen v části tohoto úseku (úsek měření je dle ověřovacího listu dlouhý pouze 643,3 m), přitom úsek kde mělo dojít ke spáchání správního deliktu podle výroku má přes kilometr. Jednání, které je žalobci kladeno za vinu, tedy nebylo prokázáno, neboť nebylo provedeno takové dokazování, ze kterého by bylo možné usuzovat na rychlost vozidla žalobce v celém úseku, kde mělo ke správnímu deliktu podle výroku dojít.“*
77. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí tedy nemůže být řeč.
78. Možná odchylka měřícího zařízení 3 km/h vyplývá z Návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně

Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, který provedl krajský soud jako důkaz při jednání (viz bod 2. Certifikátu – Základní metrologické charakteristiky).

5. Vady výroku

79. Pokud jde o námitku navazující na předchozí žalobní bod, není z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrné, že k překročení rychlosti mohlo dojít mimo úsek, kde platil rychlostní limit, a že je z toho důvodů výrok tohoto rozhodnutí nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Krajský soud znovu opakuje, že žalobce pomíjí skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož principy soud shora ozřejmil. S ohledem na to je celá tato námitka nepřijatelná. Navíc ze shora uvedených závěrů krajského soudu plyne, že k takové situaci vůbec nedošlo, neboť celý měřený úsek procházel zastavěným územím ve smyslu zákona o silničním provozu, po celé jeho délce tak platil rychlostní limit 50 km/h. Kde mělo k přestupkovému jednání dojít, tak bylo žalobci sděleno způsobem zcela srozumitelným. A znovu může krajský soud jen opakovat, že žalobce měl v průběhu správního řízení dostatek příležitostí se k věci vyjádřit, že nebylo porušeno jeho právo na obhajobu.

6. Retroaktivita

80. Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno.
81. Odkázal na novelu zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. a novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Vůbec však neuvedl, v čem by právní úprava, kterou přinesly zmíněné novely, měla být pro něho příznivější.
82. Není povinností správních orgánů, aby se při každé novele předmětného právního předpisu ve zcela teoretické rovině touto problematikou zabývaly. A nemůže tak učinit ani krajský soud, protože z obsahu žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli.
83. Pokud jde o ustanovení, dle něhož mu byla uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, který byl ke dni jeho rozhodnutí v účinnosti. V době spáchání přestupku však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona.
84. Předně krajský soud považuje za souladné se zákonem, pokud správní orgán vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je však zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo, nehledě na to, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné výši.

7. Šablony

85. Žalobce v tomto bodu namítá, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem tvůrčí myšlenkové činnosti, ale toliko výsledkem mechanického vyplnění šablony. Tato skutečnost prý musí být nadepsanému krajskému soudu známa z úřední činnosti. Tedy to, že se rozhodnutí správního orgánu a žalovaného v zásadě liší pouze v osobních a jiných údajích individuálních pro každý případ (čas a místo spáchání přestupku, jméno a další údaje o označeném řidiči), všechno ostatní je stejné. Za dané situace lze tak pochybovat o tom, zda se správní orgány věnují každému případu s náležitou pozorností. Jinými slovy, správní orgány užívají šablony, a nijak se nezabývají skutkovými okolnostmi případu, ale pouze mechanicky vyplňují údaje, které se liší v jednotlivých případech, jako je míra překročení rychlosti, či osobní údaje provozovatele vozidla. V souvislosti s tím žalobce poukazoval též na dle něho absurdní odůvodnění materiální stránky přestupku, neboť v určitých případech může formálně dojít k porušení právních předpisů, s ohledem na okolnosti případu však nemusí být vždy legitimní osobu za porušení právních předpisů sankcionovat.
86. Rovněž tuto námitku má krajský soud za neodůvodněnou, když zákonnost rozhodnutí je závislá na řádně zjištěném skutkovém a právním stavu věci, nikoliv na žalobcem tvrzené šablonovitosti, čímž myslí zřejmě podobnost správních rozhodnutí u přestupků (správních deliktů) majících stejný skutkový základ. Takováto skutečnost ale není nezákonná, ani k podivení, je-li rozhodováno stále o stejné věci stejným způsobem (překročení rychlosti zaznamenané automatem), jen se ta rozhodnutí týkají jiných subjektů a v tom se také liší. Ostatně žalobce konkrétně ani neuvedl, v čem se měla jím tvrzená šablonovitost dotknout jeho práv a ani právní ustanovení, které by mělo být jím tvrzenou šablonovitostí porušeno. Spatřuje-li však v uvedeném zástupce žalobce advokát Mgr. Václav Voříšek šablonovitost, dlužno poznamenat, že totéž lze říci o jeho žalobách na úseku přestupků spáchaných v provozu na pozemních komunikacích. Proto i na ně reaguje krajský soud obdobně.

8. Rozhodovací praxe

87. Byť k této žalobní námitce žalobce avizoval, že k ní předloží důkaz při jednání, neučinil tak, neboť se z účasti na soudním jednání omluvil, přestože to byl právě on, kdo na veřejném projednání žaloby trval.
88. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. l. 23 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předloženým oznámením o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. l. 2 a výpisem z karty osobních motorových vozidel žalobce na č. l. 3 správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
89. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 18. 7. 2016), on ani jeho zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
90. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny*

mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“

91. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“
92. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
93. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
94. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 5. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), krajský soud zopakoval při jednání o žalobě dokazování těmito listinami (viz protokol o jednání před soudem ze dne 14. 5. 2019).
95. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku

zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

96. K námitce, že žalovaný rozhodl v rozporu se svojí dosavadní praxí, když za dané situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí, krajský soud poznamenává, že je mu z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně skutečně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám, a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.
97. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

9. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

98. Žalobce dále namítal, že správní orgán zásadním způsobem omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům řízení, a to písemností ze dne 18. července 2016, č. j. ODP/64 149 - 2016/ c rn 3 6665 - 2015/ c rn/ 9. V ní totiž uvedl, že žalobce má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí toliko do 5 pracovních dnů od provedení dokazování mimo ústní jednání. Žalobce má přitom za to, že se může vyjádřit k věci též před provedením dokazování mimo ústní jednání, nikoli až po jeho proběhnutí. Za ještě závažnější považoval to, že správní orgán dále uvedl:

„S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.“

Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odboru dopravy a silničního hospodářství, kancelář dopravních přestupků, v přízemí, vlevo, č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod.

Úterý – od 08:00 do 11:30 hod.

Středa – od 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod.

Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.

Správní orgán doporučuje před návštěvou upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si popřípadě domluvit i jiný čas.“

99. Z uvedeného žalobce dovozoval, že správní orgán právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí omezil tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností svého zástupce v sídle správního orgánu, konkrétně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Byť se dle názoru žalobce jedná o nezákonné omezení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů vycházel z toho, že skutečně nelze právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat jinak, než osobním dostavením se za oprávněnou úřední osobou do její kanceláře. Z toho důvodu prý musel na realizování tohoto práva rezignovat, a to s ohledem na svou pracovní vytíženost. Podle žalobce tak došlo na základě nezákonného postupu správního orgánu ke zmaření jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto směru odkazoval na podobný případ, který řešil Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, č. j. JMK 103825/2016.
100. K uvedenému krajský soud předně poznamenává, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu zmíněnou zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 12. 9. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (12. 9. 2016).
101. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 18. 7. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak.
102. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Jakékoliv jeho konstrukce o

nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z jeho strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ve správním řízení ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňované rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

10. Zásada bezprostřednosti

103. Tato námitka vycházela ze skutečnosti, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce.
104. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Subadolec proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*
105. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech;*

v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

106. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

107. V posuzované věci delikt ní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
108. Pokud pak žalobce v bodu č. 76 žaloby dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
109. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 18. 7. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
110. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

11. Protiústavnost

111. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
112. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.

113. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

12. Nezákonnost a vadnost změření rychlosti motorového vozidla

114. Dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Správní orgán I. stupně k tomu v odůvodnění rozhodnutí o správním deliktu uvedl, že: *„V souladu s ustanovením § 24b zákona o obecní policii byly i zveřejněny informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem, kdy veřejnost byla vyrozuměna zveřejněním na úřední desce správního orgánu. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 02. 2014 – dostupné i na adrese http://krknosky.denik.cz/zpravy_region/mericich-kamer-se-slusny-ridic-bat-nemusi-20140215.html. Všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem jsou od spuštění umístěny a volně přístupné na webových stránkách města na adrese <http://www.mudk.cz/>, v sekci „Úsekové měření rychlosti“.“* K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhol provést důkaz obstaráním a čtením veřejnoprávní smlouvy, takovýto návrh byl však zcela bezpředmětný, když měření probíhalo v daném případě přímo na území města (obce) Dvůr Králové nad Labem. Způsob informování veřejnosti o stálém měřicím automatickém systému, jak uvedeno výše, pak žalobce nikterak nevyvrátil a krajský soud při jednání o žalobě ověřil, že správním orgánem uvedené informování veřejnosti o automatických radarech bylo provedeno. Na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem jsou všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem k dispozici. Důkaz o tom provedl krajský soud při jednání. K provedení důkazu spočívajícího ve čtení zpráv z regionálních novin, kde měly být rovněž informace o úsekovém měření rychlosti v obci Dvůr Králové nad Labem uveřejněny, krajský soud nepřistoupil, neboť to s ohledem na shora uvedené považoval za naprosto nadbytečné.
115. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Princip úsekového měření rychlosti popsal krajský soud již shora. Nemá tedy žalobce pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).
116. Tuto stručně formulovanou námitku považuje krajský soud za nedůvodnou z důvodů, které rozepsal při vypořádání se s námitkami č. 1., 4., 5. a 12, neboť žalobce v podstatě pouze opakuje svoje předešlá tvrzení, že nebylo prokázáno, kde přesně mělo k překročení rychlosti v daném úseku dojít.

117. K návrhu žalobce provedl krajský soud při jednání důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřenou mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy.
118. Obsah těchto listin vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v dotčených obcích, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
119. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
120. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v daných obcích fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění citované smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. I z vyjádření žalovaného pak plyne, že záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software. Vzhledem k uvedené smlouvě bylo proto bezpředmětné provádět výslech starosty obce Dvůr Králové nad Labem, neboť vlastnictví předmětného měřicího zařízení plyne přímo z uvedené smlouvy o jeho nájmu a poskytování služeb a placení nájemného nemá žádný vliv na provádění obsluhy měřicího zařízení, který je ve výlučné dispozici Městské policie Dvůr Králové nad Labem.
121. Žalobce dále namítal porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jeho názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí. Ani tuto námitku neshledává krajský soud oprávněnou.
122. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 téže normy obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

123. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobce obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna.
124. Návrhu na výslech starosty obce Dvůr Králové nad Labem tudíž krajský soud nevyhověl, protože rovněž tento navrhovaný důkaz nebyl pro posouzení této otázky významný a důležitý.
125. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že dopravní značky IP 31a „*Měření rychlosti*“ a IP 31b „*Konec měření rychlosti*“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá ani v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené vyhlášce, žádnou oporu.
126. Krajský soud vyhověl návrhu žalobce a provedl důkaz Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012. Tvrzení žalobce, že k měření rychlosti došlo v rozporu s uvedeným návodem, zůstala ve zcela obecné rovině, jedná se o pouhé spekulace působící navíc dosti účelovým dojmem. Krajský soud znovu zdůrazňuje a připomíná, že v průběhu správního řízení žalobce žádnou takovou námitku nevznnesl, řádně mu oznámenému provedení důkazů mimo ústní jednání se nezúčastnil, stejně tak neprojevil zájem o seznámení se s podklady opatřenými správním orgánem před vydáním rozhodnutí ve věci. To se ostatně týká všech žalobních námitek. Konkrétní výtky proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí žalobce nespecifikoval přes výzvu správního orgánu ani v odvolání proti němu.
127. Stejně spekulativní jsou pak úvahy žalobce v tom směru, že nebylo ověřeno, zda měřící zařízení bylo řádně udržováno, např. zda byly řádně čištěny čočky kamer. Žalobce nepřinesl jediný důkaz o tom, že by tomu tak býti nemělo, tedy že by údržba měřícího zařízení měla být zanedbána. Provádět žalobcem navržený důkaz spočívající v protokolech o údržbě měřícího systému a o čištění čoček kamer tak nebylo na místě.
128. V rámci tohoto žalobního důvodu se žalobce znovu v podstatě vrátil k tvrzení uplatněnému již dříve, a to, že úsekové měření rychlosti není výslovně zakotveno v právním řádu, tedy ani skutková podstata přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě tohoto typu měření rychlosti nemůže být naplněna. Krajský soud proto znovu opakuje, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby, ať už měřením rychlosti okamžité, nebo měřením rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti).
129. Pokud žalobce zpochybňoval pověření osoby, která se jménem Policie ČR vyjádřila k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, s čímž žalobce přišel až v žalobě, krajský soud rovněž opakuje shora již vyslovené, tedy že správní orgán není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). A to žalobce v souvislosti s uvedenou námitkou neučinil, jeho stručné zpochybnění shora uvedené

skutečnosti zůstalo ve zcela obecné rovině, nepodpořeno ani žádným doplňujícím objasněním, jak k této úvaze dospěl. Za zcela nadbytečné tak krajský soud považoval provedení navržených důkazů spočívajících ve čtení sbírky rozkazů a organizačního řádu příslušné policejní složky.

130. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.
131. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
132. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

133. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. května 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu